

A cantiga de amor

Nas cantigas de amor o home refírese á súa amada como unha figura idealizada e distante. O poeta aparece na posición de fiel vasalo, que se pon ao servizo da dama, está ás ordes da súa señor, dama da corte, onde ese amor é considerado como un obxecto de soño, ou sexa imposible. Esta cantiga tivo a súa orixe no sur de Francia (Provença), presentando un eu – lírico masculino e tamén sufridor. Nas cantigas de amor o poeta chama á súa amada señor, cantaba a dor de amar, onde está sempre afectado da “coita”, palabra que significa sufrimento por amor

A relación amorosa vertical é chamada "vasalaxe amorosa", pois reproduce as relacións dos vasalos cos seus señores feudais.

Son tipos de Cantiga de Amor:

-Cantiga de *Meestria*: é o tipo mais difícil de cantiga de amor. Non presenta refrán.

-Cantiga de refrán: son cantigas con características formais de cantiga de amigo, con todo os temas son os da cantiga de amor.

Exemplo de lírica galego-portuguesa dunha CANTIGA DE AMOR (de Bernal de Bonaval):

"A dona que eu am'e tenho por Senhor
amostrade-me-a Deus, se vos en prazer for,
se non dade-me-a morte.
A que tenh'eu por lume d'estes olhos meus
e porque choran sempr(e) amostrade-me-a Deus,
se non dade-me-a morte.
Essa que Vós fizestes melhor parecer
de quantas sei, a Deus, fazed-me-a veer,
se non dade-me-a morte.
A Deus, que me-a fizestes mais amar,
mostrade-me-a algo possa con ela falar,
se non dade-me-a morte."

Trazos.

- Eu lírico masculino
- Asunto Principal: o sufrimento amoroso do eu-lírico diante dunha mulher idealizada e distante.
- Amor cortés; vasalaxe amorosa.
- Amor imposible..
- Ambientación aristocrática das cortes.
- Forte influencia provenzal.
- Vasalaxe amorosa "o eu lírico usa o pronome de tratamento "senhora"".

Exemplo de lírica galego-portuguesa dunha CANTIGA DE AMIGO.

"Ai flores, ai flores do verde pino,
se sabedes novas do meu amigo!
ai Deus, e u é?
Ai flores, ai flores do verde ramo,
se sabedes novas do meu amado!
ai Deus, e u é?
Se sabedes novas do meu amigo,
aquele que mentiu do que pôs comigo!
ai Deus, e u é?
Se sabedes novas do meu amado,
aquele que mentiu do que mi há jurado!
ai Deus, e u é?"
(...)

Trazos:

- Eu lírico feminino.
- Presenza de paralelismos.
- Predomínio da musicalidade.
- Asunto Principal: o lamento da moza cuxo namorado partiu.
- Amor natural e espontáneo.
- Amor posible.
- Ambientación popular rural ou urbana.
- Influencia da tradición oral ibérica.
- Deus é o elemento máis importante do poema.
- Pouca subxetividade.

A cantiga de escárnio

Na cantiga de escárnio, faise unha [sátira](#) indirecta e chea de dobres sentidos na que o destinatario non é recoñecido.

Ai, dona fea, foste-vos queixar que vos nunca louv[o] em meu cantar; mais ora quero fazer um cantar em que vos loarei toda via; e vedes como vos quero loar: dona fea, velha e sandia! (...)

- Crítica indirecta; normalmente a persoa satirizada non é identificada.
- Lingua traballada, chea de sutilezas e ambigüidades
- Ironia

A cantiga de maldizer

Ao contrario da cantiga de escárnio, a cantiga de maldicir trae unha sátira directa e sen dúplos sentidos. É común a agresión verbal á persoa satirizada, e muitas veces, son utilizados ata palabras mal soantes. O nome da persoa satirizada pode ou non ser revelado.

Exemplo de cantiga Joan Garcia de Guilhade

"Ai dona fea! Foste-vos queixar
 Que vos nunca louv'en meu trobar
 Mais ora quero fazer un cantar
 En que vos loarei toda via;
 E vedes como vos quero loar:
 Dona fea, velha e sandia!
 Ai dona fea! Se Deus mi pardon!
 E pois havedes tan gran coração
 Que vos eu loe en esta razon,
 Vos quero já loar toda via;
 E vedes qual será a loaçõ:
 Dona fea, velha e sandia!
 Dona fea, nunca vos eu loei
 En meu trobar, pero muito trobei;
 Mais ora já en bom cantar farei
 En que vos loarei toda via;
 E direi-vos como vos loarei:
 Dona fea, velha e sandia!"

- Crítica directa; xeralmente a persoa satirizada é identificada
- Linguaxe agresiva, directa, por veces obscena